

Onek erakusten du
ez baitala ona,
geiegi tentatzea
aserre dagona,

bada miñdubenari
eman ezkerotz miñ,
ark gero zer nai gauza
lezakela egiñ.

OTSOA ETA AKERRA.

Otsoa amildurik
bein mendi gañetik,
zinzillik zan gelditu
arkaitz gain batetik;
eta gertatzen zala
chit neke aundiyan,
itsatsirik azkazal
zorrotzak, arriyan,
gertatu etzediyen
bea jo ta illa,
orrubaz abiyatu
zan laguntza billa:
ontan aker bat alde
gertaturik andik,
eta aiturik aren
negarrak ain aundik,
urrikaldu ta joanik
beraren gañera
nai izan zuben larri
artatik atera.
Ala luzaturikan
adar bat berari,
otsoa goititu zan
eldurikan ari;
artaz on iritzirik

otsoak orduban
ziozkan milla esker
on segiran eman,
eta pentsatu zuten
naitasun batekin,
aurrera bizitza
biyak alkarrekin;
bañan luzaro izan
ez baitziran ala,
bada egun batean
gose zamar zala,
otsoak zinzurretik
ortzak sarturikan,
ill zuben akerra ta
segiran zuben jan.

.

Onek erakusten du
gaiztoa danakin,
kontu aundiz ibiltzen
bear dala jakin;
ez izatekoz lagun
fiñ edo onikan,
ez izatea obe
dala lagunikan.

RAMON ARTOLA.